

Belgiat käega katsumas

Sven Sagris

Sissejuhatavad vintsutused

Eks ole tänapäeval tõsine vedamine, kui õnnestub seal, kus «ühiskond roiskub», mõni täies elujõus tädikene leida. Minule õnn naeratas. Vanatädil Ja veel kus? Belgias. Ei ole palju neid, kes sellesse jõukasse riiki on sattunud.

Asjaajamise märul on masendav. Kui 10. jaanuaril 1989. a. andsin paberid sisse, siis «juba» 24. oktoobril õnnestus välja sõita. «Ainult» 10 kuud ja korras! Vahest keegi kahtleb, et osaline laim või nii...

Laialt tänavalt sain kolme kuu pärast kuulda, et Pagari tänav on nõus mind kasvõi NATO peakorterisse laskma. 3. juulil kutsuti passi saama. Kuna olin dokumentide sisseandmisel sattunud samaväärsele «rohelinele» (väljend ei ole kahjuks enam eesti keeles sobiv. Kui seni tarvitati sõna «roheline» ka kogenematuse iseloomustamiseks, siis nüüd on see ju kohe tõsise liikumise nimeks) kui ma ise, siis võttis neiu ke minult ära väljakutse originaali.

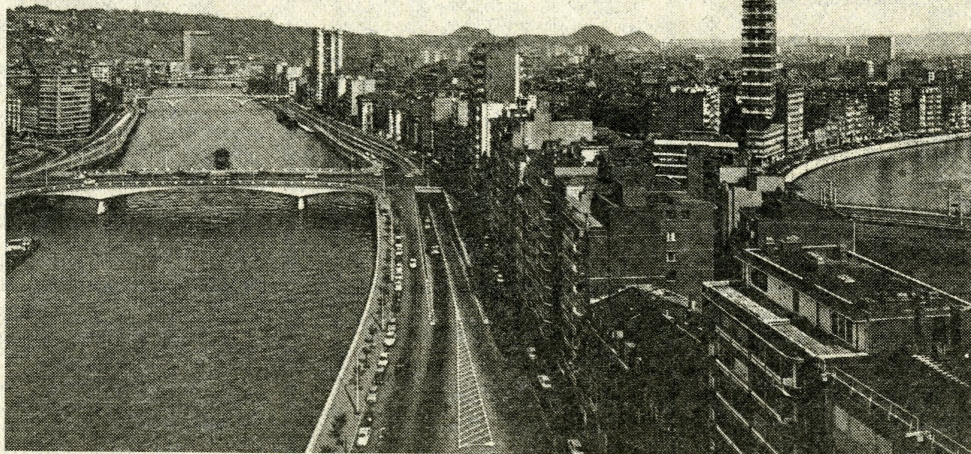
Nii lebas see 19 000 toimiku

lasus OVIRI tubades ja pass anti kätte hoopis Munga tänaval. Kaks kuud tuhnisid püüdlükud neid karmi ülema käsul paberilaskus ja mõelge ometi — üles leidsid!

Nüüd lipates Moskva poole. Ei ole ju Belgia kuningriik lähemal esindatud (on küll saatkond 80 km kaugusel, aga piir vahel).

Kuna kogu meie info põhineb allikatel «keegi naine rääkis», siis lootsin sama päeva õhtuks ka viisa saada. Nii paljud välisriigid ka teevad. Belgased teevad enne pildi põhjalikult selgeks. Kes? Kuhu? Kelle juurde? Miks? Lasti täita kolm ankeeti. Löödi neile peale kolm päevapilti (ükskõik, mis mõodus, ainult nägu peab oma olema) ja paluti lahkelt naeratades kuu aja pärast helistada.

Ega ma ju belglastega kokku saanudki. Nüüd kannatavad kõik välisesindused sovetikute sellise hiigelrännaku all, et on tarvitusele võetud erakordsed abinõud. Kusagil saatkonna hoovil on mingi putka või trepikoda varustatud paari luugi,

LIEGE.

laua ja rinnaku Moskva daamiga, kes võtab rännaku edukalt vastu. Vahepeal läksid tühja broneeritud kiirrongipiletid, aegus siit väljasõiduviisa.

Kuu aja pärast teatas Moskva daam, et Belgia kuningriik on minu alandliku persooni sissesõiduga nõus. Veel üks sõit Moskvasse ja värvitempel oligi passis.

Viimaselt Moskva reisilt naastes ei saanud ma piletit mujale, kui rongi «Estonia» lux-vagunisse. Pilet täpselt poole kallim, 30 rbl. ja kahekesi ku-

pees. Õhku rohkem ja ülevaalt ei ähvarda keegi kaela kukkuda (ülemisi «polkaside» polegi). Oli rõõm ühe suurkooperaatori- ga kupeed jagada. Tundsin huvi, kuidas ta Moskvas peavarju leiab? «No problems» — kooperatiividel on oma korterid. Ühetoaline, keset linna, maksab 500 rbl. kuus ja kahetoaline 1000 rbl. kuus. Perenaine või pererahvas elavad sugulaste-vanemate kaasüürilistena. Kas poleks kena Moskvas korteriomanik olla? Või äkki käivitub mehhanism ka Tallinnas?

Paberid olemas, aga kuidas sõiduga jääb? Sain kuulda, et ka kaubalaevaga võib Antverpeni otsa ette võtta. Merelaevanduse ülem andis oma isikliku õnnistuse ja minust sai üks mootorlaeva «Pjotr Krassikov» kuuest reisijast. Isemajandav merelaevandus koondas madruseid. Igal kaugsõidu- madrusel on mugavustega (voodi, diivan, kraanikauss) kajut ja nüüd sain minagi ühe omanikuks. Pealegi veel koos toitlustamisega.

(Järgneb)